

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.812 van 6 juni 2000
in de zaak A. 85.621/VII-18.915.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VERSTREPEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Rotterdamstraat 23,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Egyptische nationaliteit, op 22 juli 1999 heeft
ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van het bevel van de Minister van Binnenlandse
Zaken van 12 juli 1999, om het grondgebied van het Rijk
te verlaten, op dezelfde dag aan de verzoekende partij
betekend;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van **KEYBOARD** (Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker bij een politiecontrole op 14 oktober 1988 reeds op het Belgisch grondgebied wordt aangetroffen; dat hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven; dat verzoeker op 6 juni 1991 het land opnieuw binnenkomt en zich vluchteling verklaart; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 maart 1994 een beslissing neemt houdende weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten; dat verzoeker op 22 augustus 1994 een dringend beroep indient bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Commissaris-generaal op 26 augustus 1996 een bevestigende beslissing neemt; dat verzoeker op 12 juni 1999 in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane; dat hem op 12 juli 1999 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

"artikel 7, eerste lid, 1/, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel van de wet vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van : VISUM".

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 10 van de Grondwet doordat aan verzoeker een bijlage 12 werd afgegeven, daar waar in gelijkaardige gevallen steeds een bijlage 20 wordt afgegeven, dat het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20 wordt gemotiveerd op basis van artikel 7, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), terwijl de bijlage 12 gemotiveerd wordt op basis van artikel 7, 1/, van de Vreemdelingenwet, dat bij de afgifte van een bijlage 20 verzoeker nog een verzoek tot herziening had kunnen indienen bij de Minister van Binnenlandse Zaken, terwijl dit bij de afgifte van een bijlage 13 niet meer mogelijk is, dat zulk een onderscheid in behandeling van volkomen gelijkaardige situaties, om totaal onduidelijke redenen, een

discriminatie uitmaakt die elke wettelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat hij zonder de vereiste documenten in het Rijk verblijft, niet betwist; dat hij derhalve onder toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 1/, van de Vreemdelingenwet; dat de afgifte van een bijlage 12 een loutere verwijderingsmaatregel inhoudt ten aanzien van een vreemdeling die zich onregelmatig in het Rijk bevindt, daar waar de afgifte van een bijlage 20 een weigering van een vestigingsaanvraag inhoudt; dat het niet gaat om een verschil in behandeling maar om twee volkomen verschillende juridische situaties, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze artikel 10 van de Grondwet geschonden zou zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel, eerste onderdeel, de schending aanvoert van artikel 48, 52 en 59 van het E.G.-verdrag, doordat verzoeker, als echtgenoot van een Belg, beschouwd dient te worden als gelijkgesteld met een E.G.-onderdaan, dat E.G.-onderdanen rechtstreeks uit artikel 48, 52 en 59 van het E.G.-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, dat, krachtens het arrest van het Hof van Justitie van 8 april 1976 inzake de heer Jean Noël Royer (Jurisprudentie van het Hof van Justitie, 1976, 497), het feit dat verzoeker niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het tweede middel de schending aanvoert

van de artikelen 8 en 9 van Richtlijn 64/221 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 25 februari 1964, doordat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de bijlage 13, geen enkel schorsend beroep kan ingesteld worden, terwijl artikel 8 van de Richtlijn stelt dat eenieder tegen de te zijn aanzien genomen maatregel tot verwijdering van het grondgebied moet kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die voor de eigen onderdanen openstaan tegen bestuursrechtelijke besluiten, dat het voormelde arrest Royer van het Hof van Justitie overweegt dat de betrokkene reeds vóór de tenuitvoerlegging van de uitwijzingsmaatregel de mogelijkheid moet krijgen om een opschortend beroep in te stellen, dat het bestreden bevel verzoeker verplicht het land te verlaten zonder hem de mogelijkheid te verlenen om zich bij de in artikel 9 van de Richtlijn genoemde Overheidsinstantie te voorzien;

O v e r w e g e n d e d a t de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zich niet op regelmatige wijze toegang heeft verschaft tot het grondgebied, noch dat hij inmiddels een recht op verblijf zou hebben bekomen; dat verzoeker deze vaststelling geenszins betwist, doch aanvoert dat de meer voordelige bepalingen met betrekking tot E.G.-onderdanen en hun gelijkgestelden op hem van toepassing zouden zijn; dat de familieleden van een Belg of van een onderdaan van een E.G.-lidstaat die niet de nationaliteit van een EU-lidstaat bezitten, krachtens artikel 41, lid 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van richtlijn EEG/68/360 onderworpen blijven aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald door artikel 2 van de Vreemdelingenwet; dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen deze verplichting om binnenkomstdocumenten voor te leggen in zijn arrest nr. 157/79 (Pieck) van 3 juli 1980 heeft gedefinieerd als de

"formaliteit waarbij toestemming wordt gegeven het grondgebied van een Lidstaat te betreden (en) die komt naast de controle aan de grens van het paspoort of de identiteitskaart"; dat de voorwaarde van regelmatige toegang tot het grondgebied waaraan onderdanen van derde landen onderworpen blijven, dan ook moet worden begrepen als een rechtscheppende handeling, zonder dewelke de meer voordelige bepalingen ten aanzien van E.G.-onderdanen en hun gelijkgestelden niet kunnen worden uitgeput; dat verzoeker zich in zijn huidige rechtstoestand niet kan beroepen op voormelde bepalingen, zodat het middel in geen van beide onderdelen ernstig is;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat er een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 177 van het E.G.-Verdrag, met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de regels van vrije vestiging binnen de Europese Unie, bepaald in artikel 52 en volgende van het E.G.-Verdrag;

Overwegende dat, luidens artikel 177, derde lid, van het E.G.-Verdrag, een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, gehouden is een vraag van gemeenschapsrecht die voor haar rijst, te verwijzen naar het Hof van Justitie; dat, gelet op het antwoord op beide onderdelen van het tweede middel, de opgeworpen prejudiciële vraag niet relevant is voor de oplossing van het geschil, dat de aangehaalde bepalingen van het Verdrag en de Richtlijn immers dermate duidelijk zijn dat de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht evident is; dat, luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Hof van Justitie, 6 oktober 1982, Cilfit/Ministerie van Volksgezondheid, 283/81, Jur.,

1982, 3415), de Raad van State derhalve geen prejudiciële vraag dient te stellen;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief gestelde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op **KEYBOARD** (zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.))